

<p>VI. ÉVFOLYAM. M megjelenik minden vasárnap. Ára 3 óra 1 frt 50 kr.</p>	<p>Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.</p>	<p>Pest, márczius 10. 1872. 11. szám.</p>	<p>GYÜJTŐKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára helyben 10 kr.</p>	<p>Szerkesztői iroda: Városháztér 6. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.</p>
--	---	---	---	--

A kétélű fegyver.

Volt a kormány- s Deákpártnak
Egy hatalmas fegyvere . . .
Mely ellen hiában küzdénk
Csatát, mindig ő nyere.
Hiába volt törvény és jog
Védelmező paizsunk . . .
Mindent, mindent porba döntö
Ez az egy szó: „szavazzunk!”

„Elismerés“ kellett volna
Szegény béna honvédnek,
Hogy eleget tegyünk a hon
S nemzet becsületének? . . .
Mivé lőn a szabadsághős?
Koldus! alamizsnásunk
Igy hozott ránk szégyenfoltot
Ez az egy szó: „szavazzunk!”

Önálló nemzeti sereg
Után epedt a nemzet?
Kormány és pártja azonnal
Ellene fogott kezét.
Nincsen ágyunk, tüzéségünk
És műszaki csapatunk . . .
Mindezekről mi fosztott meg?
Ez az egy szó: „szavazzunk!”

Hogy jobblétet, gazdagságot
Biztosítsunk a népnek . . .
Ez legfőbb vágya volt s lesz
Mindig az ellenzéknek.
Jólétet a hitel adna,
Hitelt pedig jegybankunk . . .
Ámde mindezt Bécsnek dobta
Ez az egy szó: „szavazzunk!”

Ha családi vasut kellett
Andrást s Lónyaynak
Vagy egy kis subvencziócska
Ágai s Komócsinak . . .
Muszkavezetőknek nyugdíj,
Osztrák-magyar kormányunk
Egyet intett s mind megadta
Ez az egy szó: „szavazzunk!”

Hogy az egész alkotmányunk
Csupán pictus masculus . . .
Ennek igazolására
A belügyér Tóth Vilmos,
Képviselő-választásról
Olyan törvény fábrikált:
Hogy az ellen, — negyvennyolczas
És baloldal uniált.

S együttesen kiáltják most:

Megállj csak mameluk-párt!

Kétélű ám az a fegyver . . .

No rajta, „szavazzunk“ hát.

„Szavazzunk!“ s pedig névszerint

Minden paragraphusra . . .

Majd meglátjuk, kész lesztek-e

E törvénynyel májusra?

Ludas Matyi.

Egy éji ülés a magyar zsinagógában.

Somsich elnök esti félhatkor az ülést megnyitván, konstatálja, hogy a ház többsége ebédutáni állapotban van.

Deáki Lala interpellálja az elnököt, hogy fognak e ma vacsorálni a képviselők és mit?

Elnök az feleli, hogy Nancsi kisasszony utasítva van miszerint a buffetet elegendő hideg borju és báránysülttel, szulczirozott stokfischschal, hering és szardiniával lássa el.

Majoros kérdi az elnöktől, hogy hát ropogós salzkiffi és sósperecz van-e?

Patai előre bocsátván, miszerint az ördög is ugy akarta megölni a saját fiát, hogy enni adott de inni nem, határozott javaslatot ad be: melynélfogva utasítsék Nancsi kisasszony, hogy a buffetet az elemőzsiához megfelelő italokkal lássa el.

Csiky pártolja *Patai* javaslatát.

Elnök: kiadatik az ordró Nancsi kisasszonynak.

Deáki Lala: Megnyugszik az elnök feleletében.

Elnök. Most következik a *napi* rend.

Csernátóni figyelmezteti az elnököt, hogy most csak éji rend lehet, mert a piaristákuál már lefekvőre harangoztak.

Csanády. Tisztelt ház! én azt látom, hogy itt *rend*-ről egyáltalában szó sem lehet, miután jelen ülésünk is *rendkívüli*, a közösgyes kormány szándéka pedig *rendellenes*. (Jobboldalról: *Rendre, rendre*.)

Elnök. Kérem a szólnokot magyarázza meg szavait.

Csanády. A közösgyes kormány szándéka, midőn ily *rendellenes* és *rendszeretlen* törvényjavaslatot terjeszt be, mely a képviselőválasztást a *rendes* kerékvágásából kiközkenti, s a *rendszerinti* nappali üléseket *rendetlen* éji ülésekké változtatja, így akarván erőszakkal keresztül hajtani a kormány jogfosztogató *rendszerét*, ez az állapot szerintem *rendkívüli*.

Elnök anyira meg van elégedve a magyarázattal, hogy helyét átadja *Perczel* Bélának.

Madarász Jenő indítványozza, hogy a képviselők gyujtsanak szivarra és pipára.

Pulszky junior ellenzi az indítványt, s gyanusítja az ellenzéket, hogy ki akarja füstölni a házból a többséget.

Rimanóczi: knrrrr . . . kra . . . kro . . . kraaor!

Somsich félálmosan azt gondolva, hogy most is az elnöki székben ül, hátra kiált: halgassatok!

Paczolai: (pislogva mint a miskolczi kocsonya) Mi? mi micsa?

Szilágyi Virgíl: Semmi semmi, csak Rimouóczi kézviselőtársam huzza a bőrt itt mellettem.

Lónyai. Tisztelt ház éjfélt felé jár az idő, és mi még most is itt ülünk a gázlángok, lámpák és gyertyák között, mint a siralom házban, nem jobb lenne lefeküdnünk?

Csiki: Hát hiszen csak tessék, majd mi virasztunk a haza felett.

Prileszki Tádé támogatja *Lónyai* indítványát azon módosítással, hogy hozasson a miniszterelnök matrácot is, mert a pad igen kemény.

Majoros és még 19 társa névszerinti szavazást kér arra, hogy a matrác puhább-e vagy a pad?

Szavazás alatt Perczel átadja az elnöki széket Bánónak, az óra, a kísértetek órája, 12-öt üt. Az ellenzék áll, mint a Sion hegye, a mameluk sereg egy része kezdi posztját oda hagyni, más része recognoscirungra indul a buffetbe. Ezen manővert észrevévén az ellenzék. —

Helfi kéri az elnököt, hogy számláltassa meg az ezredet, meg van-e a létszám?

Elnök a dróton riadót ver s a mameluk-sereg pár perc alatt ismét csatarendben ül, farkasszem nézve az ellenzékkel.

Lázár Ádám még az éjjeli ülésszak alatt kívánja tárgyaltatni, melyik tyuk tojásának van több sárgája: a cochinchinainak vagy a csángó magyarok tyukjainak.

Vidlicskai a trafik és szüzdohányról értekezik.

Elnök kéri szónokot, hogy a tárgyhöz szóljon.

Vidlicskai kimerítőleg ismerteti a herendi porcelángyárat.

Elnök újra figyelmezteti a szónokot, hogy a kérdés alatti tárgyról beszéljen.

Vidlicskai magyarázza, hogy miképen csinálják a debreczeni makra pipát? Majd a vályogvetésről kezd szólni . . . (erre aztán utcz u! a ki még ébren van a jobboldalon, csörtet kifelé a folyosóra.)

Körmendi ugy látja, hogy a ház nem határozatképes, kéri a névsort felolvastatni.

Elnök becsengeti a megszökött mamelukokat, mi nek következtében *Körmendi* kérelme magától elesik.

Vidlicskai tolytatja beszédét a pálinkafőzészről.

(A képviselőház melletti tücsináló gyáros házmesterének a kaka háromszor kukorikol, jelentve, hogy éjfélt után egy óra. *Lónyai* miniszter látva a posztó tarthatatlanságát, megadja magát, oda rohan Bánóhoz, a fülébe súg, mire)

Bánó feláll és azt mondja: Tisztelt képviselő urak, tessék aludni menni.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Incompatibilitási törvényjavaslat.

Beadja Krisztus urunk születése után az 1872. a földogtalan közö-
ügyes alkotmányának pedig 6-dik évében nyitránszki Tóth Vilmos
Osztrák-Magyarország független, felelős, röttszakállu de jó tenor-
hangú bélügyminisztere.

1 §. „*Allamtörvényhatósági, vagy községi hivatalnok, ugyszintén a ki évi rendes fizetéssel járó állami törvényhatósági vagy köz égi alkalmazásban van, habár nyugdíjra nincs is igénye, egyszersmind országgyűlési képviselő nem lehet.*“ (Általános tetszés ugy alant mint fent, a képviselő padokon ugy mint a karzaton)

2 §. a) *Az első §. határozata alá nem esnek a miniszterek és az államtitkárok.* (Ezek tehát biztosítottak a képviselőházból való kitoloncoztatás ellen. Passirt.)

b) *A Budapesten székelő minisztériumoknak a fogalmazó szakhoz tartozó hivatalnokai.* (Óriás hahota, hogy Tóth Vili alatt csak ugy recseg a piros bársonyszék, s kevésbe mulik, hogy mint Jerikófalai a trombitaszóra, azonképen az országház falai össze nem omlanak a há! hóra. Ezen kacajvulkan kitörésre Tóth Vili elsáppad, s az orra elcseppen s a piros bársony fotel megfakul.)

c) *Egyetemi, műegyetemi, jogakadémiai, rendes, rendkívüli s magántanárok.* (Felkiáltások a szélső baloldalról: hát a mendikánsok és a bedellusok kimaradtak?)

d) *Az országos egészségügyi tanács tagjai.* (balról felkiáltások: a barom orvosok, és kutyapecczerek!)

e) *Az országos intézetek igazgatói, a budapesti közmunkatanács elnöke.* (balról a kar folytatja: a favágók, hordárok és csatornatisztítók céhmesterei! Tóth Vili pirossága sötétülni kezd, irónja gombját leharapja s lenyeli, a karzat pedig majd megpukkad a nevetéstől.)

f) *A fővárosban székelő municipális tisztviselők.* általános zugás morgás, izgés mozgás. Egy hang: hát még ki a fene?—

3 §. *A 2. szakasz második pontja alá eső, és a képviselőházban ülő hivatalnokok összes száma, a ház összes tagjainak 5 százalékját felül nem haladhatja.* (Leirhatatlan hangos gunykaczaj az egész házban.)

4 §. *Ha az általános választások alkalmával több választatik meg, akkor közülök anyi, a hánynyal a megválasztottak száma a meghatározott arányt felülhaladja a képviselőház elnöke által kisorsoltatik.* (De már erre aztán még Rimanóczy is ugy szuszog mint egy áfrikai rinoceros, Pulszky Gusztika egyik fülével nagyot konyít Tóth Vilmos felé, melyen Vili excellentiája is mosolyogni kezd olyformán, mint az a tót, kinek megette kenyerét a kutya. Zsedényinek minden hajszála fejetetején az égfelé áll, Paczolainak pedig ugy bele nyilallik a jobboldalába, mintha csak az istennyila ütött volna oda. Szilágyi Virgil mint jó kálomista-pápista keresztet hány magára. Kovács Laczi a háznagy hanyatt vágja magát és meghal s csak Bánó elnök csengetésére támad fel.)

Magát az öreg urat agyoncsiklandozta volna a röhögés ingere, hanem volt esze, hogy nem volt jelen a grande spectákulomon.

Igy lett az *incompatibilitási javaslatból* valóságos *compatibilitási törvény.*

És így lón Tóth Vilmosból lipótmezei kandidátus.
De ugy kell nekünk, minek bizzuk ebre a hájat.

Eredeti levelek.

Bicserek Gergusz harangozónak Nagy-Kátán.

Keresztény felebaráti kötelességemnek tartottam kigyelmednek mint Káta város rom: kath. közönsége legidősb polgárának és nekem kedves atyámfiának, tudomására juttatni a következő eseményt.

Történt közelebb egy alkalommal az urnak 1872-ik esztendejében Kecskemét sz. kir. városában, hogy egy rom. katolikus polgártárs megakarta kereszteltetni gyermekét s ez ünnepélyes actusra, egy jezsuita arczu káplán meg is jelent, de miután a keresztzülék eretnek protestánsok valának, kik az ördögnek és a pokolnak ellent nem állhatnak, ennélfogva a keresztelést ke-
reken megtagadta altisztelendősége; — és midőn az illetők által főtisztelendő Bogyó Pál czimzetes plébános, tiszteletbeli esperes és kanonokjelölt csalhatatlansága felszólított, hogy adjon felvilágosítást az akadályokra nézve; oda nyilatkozott, hogy az anyaszentegyház által azon kereszteltnek, a ki más vallásbeli keresztzülök által kereszteltetik meg — „üdvözülés és menyország nem biztosíthatatik, hanem a pokol kapui áll előtte nyitva“; már pedig nekik ezt a kárhazatot meggátolni szent kötelességük; — és erre az érdemtelen káplány ur is, a ki, ha bár még csak nem is plébános, de már is a vácsi püspökség után ásitozik — bizonyítékokat hozott fel, égre földre, a boldogságos szűz Mária és minden szentjeire esküdött, hogy ez a püspök ur ő méltóságos szent atyásága rendeletében is szóról szóra betüröl betüre mind így van megírva, tehát a keresztelés a szerint nem vihető keresztül.

Minélfogva is kénytelenek voltak a megkeresztelendőt a protestáns egyházba vinni, a hol is azoknak eretnek papja — azonnal minden ellenvetés nélkül a legszivélyesebben eszközlé a szertartást; — a kiseded pedig a legjobb egészségnek örvend, mind annak daczára is, hogy a csalhatatlanok sóját meg nem nyalta.

Végül felemlitem még kigyelmednek talyékozás végett, hogy ha ily kellemetlen helyzetbe jönnének, hasonlót cselekedjenek egy kecskeméti előkelő aszonysághoz, ki is protestáns létére szinte katolikus gyermeket kereszteltetett, de hogy minden akadályt elkerüljön, egy Lónyaitéle sárga csikót csuszattott az altisztelendő káplány ur abrakos tarisznyájába, minek folytán következett, hogy az ördögnek és a pokolnak minden ereje eltávolított és semmi ellenvetés nem tétetett.

Kelt Kecskemét városában a Tabánban.

Lesi Imre m. p.
szücs mester.

A mi közösügy

Ennek élet, ha bevette.

oktoraink kurája.

Ennek halál, ha beveszi.

Egy ríst sánom, más ríst nem is bánom.

A nagy pénteki vezeklő közönséggel egyetemben a cigány is nézegette a passionális képeket; de persze nem nagy megilletődéssel. Mit észre vévén a falu érdemes birája, a moréhoz fordul s azt mondja neki:

— Te dadé! én ugy látom, hogy te ezt a Krisztust nem is szánod.

— Nem sánom . . . nem sánom, . . . hüm . . . hát ázs igazsát meg vallva, egy ríst sánom, más ríst meg nem is bánom — felelt a more — mert hát minnek is ilt arra a bibast sámárra, ilt volna csak fel egy jó mezsőhegyesi csikóra, sose írte vóna utó esz a vesedelem.

Üsse part, elvegyül a többi közt.

Uj évi isteni tisztelet után körmenetet rendezett a pap, mely alkalommal nagy torok szakadva zengedezte a nép hogy: „Ujuljon meg a mi lelkünk e mai napon.“ Egy néném asszony — rosszul sejtven a szót — az énekelt verset így vertálta:

Bomoljon meg a mi lelkünk e mái napon.

Észrevevén a tévedést egy mellette ballagó szomszédja, figyelmezteti a szülét, hogy nem ugy van a nóta, másként van a nóta.

A figyelmeztetésre aztán egész lakonice csak azt felelte a szüle, hogy: „üsse part, húgcm asszony! — ha nem ugy van is a nóta — elvögyül a többi közt.“

Hány az isten. .

A pusztán nevelkedett jász matyó ráadja a fejét, bemegy a városba a tisztelendő urhoz, és egész átossággal jelenti, hogy ő házasodni akar.

— Jól van fiam! megházasodhatol — biztatá a páter a fiut — hanem hát azt kérdem én tőled mint házasulandó személytől, hogy tudsz-e valamit a szent katekhizmusból, p. o. tudod-e hogy hány az isten? — tudakozodék tovább a szent atya.

— „Neem taom bez én — válaszolt a süldő jász — aanyet todok, hogy ez eleöt három eevvel vaoltam bent a varosba ogy télvez idején. hát akkaor született nekíjek egy kicsinyök, de hogy az aota mennyire szaparaottak mind magok mind cseléd-keéjök, bizonyaal nem todhataom.“

A jó kedvű cigány.

Zsiga cigánynak folytonosan jó kedve volt, akár volt jólakva, akár éhezett; különösen szerette a pálczás hajdujú tisztviselőket viccelni, kivált azoknak cselédjeik előtt, melyért egy szolgabirótól sokszor is kikapott; de biz ez nem használt semmit. Történt, hogy tisztváasztás után egy pár hét mulva, a hivatalából kicseppent szolgabiró a cigány putrija előtt kocsikázott el, s meglátván ezt a more utánna fut e kiáltással: „kérem alássan kérem alássan!“ A szolgabiró meg állitja lovait és bevárja a cigányt, az pedig oda érve, a brieska sarogjához dörzsöli hátát, s így szól: nagyon visketett már a hátam, meg vakarom egy kicsit, úgy is a szolgabiró úrnak már nincs pálcája.

A menybemenetel.

M. falu egyház tanácsa gyűlést tartott a felől: hogy mikor mennek már be az uj templomba, mely ugyan még belől csak ideiglenesen volt felszerelve, a katedra egy kadalakú fa alkotmány volt három kis lábon álva. A gyűlés elhatározta mind e mellett, hogy a templomba a legközelebb jövő áldozó csütörtökön mennek be. Úgy is lett. A buzgó lelkész tüzesen kezdett beszélni a Jézus menybemeneteléről, s a mint neki hevülve gesztikulál, s hajlong ide s tova, egyszer csak retts . . . eltörik a katedra egyik lába s a szószék papostól együtt a földre zuhan. A pap ki magát megüté, lassan felkapaszkodva a szét mállott katedra romjai közül, fájdalmasan ugy szolt a néphez: „Hiveim! ma semmi sem lesz a menybemenetelből.“

Egyszerű halottas napló.

Az U i pap minden halottat ezzel vezetett naplójába: meghalt a maga betegségében. Egyszer vizitáció alkalmával a mátrikulumot is megnézvén az esperes, feltűnt előtte, hogy U ban csak egy betegség uralkodik, s kérdi az esperes, hogy lehet ez?

Hát csak úgy, válaszolja a pap: hogy a halott jelentők mig ide a Sion hegyére fel jönnek, elfelejtik a betegség nemét, meg hogy még igazabbat mondjak, minden ember csak a maga betegségében halhat meg, nem a máséban.

A megherélt predikáció.

Istenben boldogult Sz. J. pap igen jeles szónok volt, de abban a hibában szenvedt, hogy némely egyházi beszédje 3—4 ivre is terjedt, mit a hivek végre meguntak.

Egy alkalommal egy presbiter felhozta ezt a vaskalapos papnak; de az csak annyit válaszolt: tanuljanak kendtek. S be kellett érni vele.

Volt ez egyháznak egy furfangos ügyes tanítója is, ez biztatta a hiveket, hogy majd segít ő e bajon.

Egy vasárnap reggel harangozáskor, bement a tanító a szent atyushoz, megkérdeni hogy: „mit énekeljen?”

Az öreg papnak az volt szokása — mint többnyire majd minden legátusnak harangozáskor, hogy kiment az udvarra, félre való dolgára. A tanító felhasználta az alkalmat és a három ivre menő predikációnak minden harmadik levelét gyorsan kivágta, vissza tevén a megmaradtat a bibliába.

Bemennek a templomba, s az éneklés foly s el is végződik, s katedrába áll a buzgó lelkész: imádkozván felveszi az alapigét, és elkezd predikálni; foly szépen, mert olvassa, fordít a második lapra, itt is jól megy mind a két levelen keresztül, de egyszer csak megakad, kipked kapkod, kiveszi a zsebkendőjét, használja, igazítja a palástot, jobbra s balra fordul s nem tudja hol van, végre erőt vesz magán, rögtönözni kezd s nem sokára bevégzi a beszédet. S izzadva lejő a katedrából, s nagyot fuj. Otthon törvénytartókat tart, s a

dolog nem sült ki, a tanítóra ugyan volt gyanuja, de azt szeretvén, nem tette fel róla a predikációs herélést. Az öreg úr magához tért, és azután csak félives predikációt készített, és azt is betanulta.

Csak ezután lett ő kegyelme még aztán kedves és szeretett pap,

Az én elvem.

Nem vezérel szolgálélek,
Járva mindig egyenest,
Szent igazság a vezérem,
A silányt én nem dicsérem,
Nem, csupán a jót s nemest.

Tiszta lélek, szív nemesség,
Ez az ember ékszere,
Nem kérdem, mint annyi dőre . .
Hogy kinek van kutyabőre
S fényes ősi czimere.

Minden annyit ér előttem,
Mennyi a belbirtoka.
Tudománynak, józan észnek
Tisztelője, hive lések,
Ősiségnek nem soha!

Fát gyümölcsből és az embert
Tetteiről ismerem.
Tettét veszem gondolóra,
Mézes-mázos pusztá szóra
Senki sem lesz emberem.

Kincsre, rangra, születésre,
Mint sokan, nem nézek én.
Nem vezérel szolgálélek, —
Szent lesz elvem, a mig élek,
Szent lesz a sir fenekén.

Losonczy László.

Talpra esett kadenciák.

— Dr. Ágai Dolfinak. —

Addig emlegeted e szót
Minden vice nélkül, hogy „Están“,
Mig az előfizetőink
Mind elpárolognak eztán.

Dolfi! — vagyis helyesebben:
Toll-fi! ügyelj jól a lapra,
Bors-szemtelen élceidet
Fektesd erősebb alapra.

Mert ha nem . . . hát nem tartlak meg
Szerkesztőim közt herének,
S szubvenciódat elfogván —
Isten ütse kiheréllek.

Gr. Piculási Menyhért.

Nem épen talpra esett kadenciák.

— Válaszul gr. Piculási Meuyhért úrnak. —

Jelige: Nagy méltóságú jó uram!
Mindenek felett miniszter!
Vegye jó szívvvel a midőn
Hozzá így zeng egy filiszter:

Olvasám a „Ludas Matyit“
S benné méltóságod dalát,
A dalt, a fonséges szépet
Mely a velőket hatja át.

Ó, mily büv-erő s nagyság van
A nem több csak hat pár sorban, . . .
A világ minden dalnoka
Nem állhat önnel egy sorba.

Csak a kár, hogy személyemmel
Ön sincs egészen eltelve;
Ön is csak azt zengi rólam
— A mit a világ rosz nyelve.

Uram! költők s miniszterek
Világszerte ismert feje!
Ne vonja meg szubvenciom
Mely egész élttem mindene. . .

Türje fogyatkozásimat,
Majd jövőre Jan kóm javul, —
Ha szerét tehetem, lopok
Élcet Bécs vice-lapjaibul.

Addig is önt a türelem
Malasztival, isten áldja! . . .
Fényes cipőit nyelvel is
Pucolni kész hű szolgálja:

Dr. Ágai Dolfi

Sziporkák.

A. Már az igaz, hogy X. ur jó eseléd tartó!

B. Honnan tudod ezt?

A. Hát nem látod, hogy a szolgálója szemlátomást
hizik?

Ügyvéd: No barátom! nagy kő esett le a nya-
kamról, beszámoltam a tutorságról a törvényszéknek.

Barát: Hát aztán nem sirtak az árvák?

Kurátor: Nézze rektram! úgy örülök ennek a
nagyfülü disznónak . . .

Rektor: Szja, kurátor uram! azt mondja a deák:
„similis simili gaudet.“

— Epigramm. —

A kurmány élczhe beteges, —
Nagyun félthenek hodj kihal,
Azért kuráltatnak asztat
Folyton dukthur Ágoival.

Icig.

Discurszus Icig szomszéd és Mihály gazda között.

Icig: Nini Mihály
gazda, mi a baja?
ulyan álmusan néz
khend khi, mint a
herr vun Paczulay a
multkori éjjeli öles
uthán.

Mihály: Tudja
a tót, valamitől csö-
mört kaptam, nem
tudna szomszéd va-
lami orvosságot
ajánlani?

Icig: Hát vegyen
khend be hánytatót.

Mihály: Probál-
tam már, de biz engem a patikai szer meg nem hánytat.

Icig: Na halja khend, komendálok én khendnek
jó orvosságot.

Mihály: S mi lenne a szomszéd?

Icig. Olvassa el khend a Tóth Vilmos belögyimi-
niszter incompatibilitási törvényjavaslatát, ha ez se hány-
tatja meg, akkhur aztán a khend számára én nem thodok
orvosságot.